

**2011 квітень № 8 (219)**

# **ВІСНИК**

**ЛУГАНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО  
УНІВЕРСИТЕТУ  
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**

---

## **ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ**

### **Частина I**

Заснований у лютому 1997 року (27)  
Свідоцтво про реєстрацію:  
серія KB № 14441-3412ПР,  
видане Міністерством юстиції України 14.08.2008 р.

Збірник наукових праць внесено до переліку  
наукових фахових видань України  
(педагогічні науки)  
Постанова президії ВАК України від 14.10.09 №1-05/4

Рекомендовано до друку на засіданні Вченої ради  
Луганського національного університету  
імені Тараса Шевченка  
(протокол № 9 від 25 березня 2011 року)

Виходить двічі на місяць

**Засновник і видавець –**  
Луганський національний університет імені Тараса Шевченка

**РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:**

**Головний редактор –** доктор педагогічних наук, професор Курило В. С.

**Заступники головного редактора –**

доктор педагогічних наук, професор Савченко С. В.

**Випускаючі редактори –**

доктор історичних наук, професор Бур'ян М. С.,

доктор медичних наук, професор Виноградов А. О.,

доктор філологічних наук, професор Галич О. А.,

доктор педагогічних наук, професор Горошкіна О. М.,

доктор сільськогосподарських наук, професор Конопля М. І.,

доктор філологічних наук, професор Синельникова Л. М.,

доктор педагогічних наук, професор Харченко С. Я.

**Редакційна колегія серії “Педагогічні науки”:**

доктор педагогічних наук, професор Ваховський Л. Ц.,

доктор педагогічних наук, професор Гавриш Н. В.,

доктор педагогічних наук, професор Докучаєва В. В.,

доктор педагогічних наук, професор Максименко Г. М.,

доктор педагогічних наук, професор Ротерс Т. Т.,

доктор педагогічних наук, професор Хриков Є. М.,

доктор педагогічних наук, професор Чернуха Н. М.,

доктор педагогічних наук, професор Чиж О. Н.

**Редакційні вимоги  
до технічного оформлення статей**

Редколегія “Вісника” приймає статті обсягом 4 – 5 сторінок через 1 інтервал, повністю підготовлених до друку. Статті подаються надрукованими на папері в одному примірнику з додатком диска. Набір тексту здійснюється у форматі Microsoft Word (\*.doc, \*.rtf) шрифтом № 12 (Times New Roman) на папері формату А-4; усі поля (верхнє, нижнє, правє й лівє) — 3,8 см ; верхній колонтитул — 1,25 см , нижній — 3,2 см .

У верхньому колонтитулі зазначається: Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка № \*\* (\*\*\*) , 2011.

Статті у «Віснику» повинні бути розміщені за рубриками.

Інформація про УДК розташовується у верхньому лівому кутку без відступів (шрифт нежирний). Ініціали і прізвище автора вказуються в лівому верхньому кутку (через рядок від УДК) з відступом 1,5 см (відступ першого рядка), шрифт жирний. Назва статті друкується через рядок великими літерами (шрифт жирний).

Зміст статті викладається за планом: постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями; аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання цієї проблеми та на які спирається автор; виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується ця стаття; формулювання цілей статті (постановка завдання); виклад основного матеріалу дослідження з певним обґрунтуванням отриманих наукових результатів; висновки з цього дослідження й перспективи подальших розвідок у цьому напрямку. Усі перелічені елементи повинні бути стилістично представлені в тексті, але графічно виділяти їх не треба.

Посилання на цитовані джерела подаються в квадратних дужках після цитати. Перша цифра — номер джерела в списку літератури, який додається до статті, друга — номер сторінки, наприклад: [1, с. 21] або [1, с. 21; 2, с. 13–14]. Бібліографія і при необхідності примітки подаються в кінці статті після слова „Література” або після слів „Література і примітки” (без двокрапки) у порядку цитування й оформляються відповідно до загальноприйнятих бібліографічних вимог. Бібліографічні джерела подаються підряд, без відокремлення абзацем; ім'я автора праці (або перше слово її назви) виділяється жирним шрифтом.

Статтю закінчують 3 анотації обсягом 3 – 4 рядків українською, російською та англійською мовами із зазначенням прізвища, ім'я та по-батькові автора, назви статті та ключовими словами (3 – 5 термінів).

Стаття повинна супроводжуватися рецензією провідного фахівця (доктора, професора).

На окремому аркуші подається довідка про автора: (прізвище, ім'я, по батькові; місце роботи, посада, звання, учений ступінь; адреса навчального закладу, кафедри; домашня адреса; номери телефонів (службовий, домашній, мобільний).

|                                                                                                                                                              |     |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| 19. Возник І. С. Формування здатності до комунікаційної культури майбутнього вчителя образотворчого мистецтва.....                                           | 123 |
| 20. Горбуліч Г. В. Інтерес до музичного мистецтва як специфічний складник професійної діяльності вчителя початкових класів.....                              | 129 |
| 21. Дицьо С. В. Педагогічні принципи впровадження особистісно орієнтованих технологій музичного навчання в початковій школі.....                             | 135 |
| 22. Коночкіна О. І. Результати експериментального дослідження з формування професійної компетентності майбутніх учителів художньо-естетичних дисциплін ..... | 139 |
| 23. Лі Чжень. Формування ціннісних орієнтацій майбутніх педагогів-музикантів у галузі музичного мистецтва через вільний вибір.....                           | 145 |
| 24. Мерем'яніна Л. М. Формування готовності майбутніх учителів музики до музично-педагогічної діяльності.....                                                | 149 |
| 25. Михаськова М. А. Підвищення кваліфікації вчителя як соціально-економічного явища: термінологічно-понятійний аспект.....                                  | 156 |
| 26. Сегеда Н. А. Дидактичні орієнтири креативно-акмеологічного супроводу професійного розвитку викладача музичного мистецтва.....                            | 162 |
| 27. Федоріщева С. П. Педагогічні умови формування естетичних основ педагогічної майстерності майбутнього вчителя музики.....                                 | 170 |
| 28. Цюлюпа Н. Л. Моделювання структури методичної компетентності вчителів мистецьких закладів освіти.....                                                    | 176 |
| Відомості про авторів .....                                                                                                                                  | 182 |

УДК 378.123 : 005.336.5 : 78

Н. А. Сегеда

### **ДИДАКТИЧНІ ОРІЄНТИРИ КРЕАТИВНО-АКМЕОЛОГІЧНОГО СУПРОВОДУ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ВИКЛАДАЧА МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА**

XXI століття розпочалось інформаційною революцією, яка зорієнтувала культурні процеси на пошук коеволюційних контекстів, що актуалізують проблеми цілісності людини та її системної єдності із середовищем, взаємодії у вирішенні питань виживання. У нових умовах постнекласичної раціональності антропоцентризм виявився в розширенні людиною власних меж, її експансії в культуру, що викликало глобальну потребу педагогічного забезпечення опанування гуманітарно-гуманістичних засобів діалогу із світом і собою.

На тлі цивілізаційних перетворень відбувається переосмислення цінності й змісту творчої місії музичного мистецтва, професії й особистості викладача вищої школи не лише як професіонала, який має транслювати її культурні норми, художні традиції, але й трансформувати їх у нові особистісні, художні й суспільні смисли, продукувати нові культурні факти, утворюючи з інформації універсальне знання. А втім, музика, ставши масовою звуковою практикою, залишається для більшості людей не усвідомленим і не використаним інтонаційним феноменом, адже не втілюється в освітню практику як мистецтво людинотворення, як засіб, спосіб, середовище самовіднайдення людиною найтонших духовних джерел своєї самості, краси і чуттєвості внутрішнього образу.

Перспективи особистісно орієнтованого змістовного наповнення професійного розвитку викладача музичного мистецтва та системної реалізації неперервної педагогічної освіти, як їх цілісно оновлюючої єдності, закладено у визначенні культуровідповідних і творчо еволюційних методичних засад, що слугуватиме для вирішення суперечностей, які презентують окреслену проблему: між потребою викладача музичного мистецтва в реалізації індивідуальної освітньо-професійної програми гармонізації особистісного й професійного розвитку та рецептурно-інформаційним підходом до змісту підвищення кваліфікації, післядипломної освіти, відсутністю адаптивних, відкритих, гнучких інститутів і технологій системи неперервної педагогічної освіти, які передбачають можливість достатньо швидкої професійної переорієнтації, самоорганізації полікваліфікацій, розширення меж присутності в професії, саморозвитку на будь-якому етапі професійного розвитку, тобто цілісного оновлення індивідуально-професійного ресурсу; між актуальністю гуманітарних технологій соціально-психологічного забезпечення розвитку людини в реалізації її освітніх

маршрутів і траскторій та відсутністю креативно-акмеологічного супроводу формування й реалізації особистісних засобів професійного розвитку викладача музичного мистецтва в педагогічній реальності його професійної діяльності. Такий соціально-культурний виклик до професійної місії викладача музичного мистецтва актуалізує цілісність нескінченної природи реінтеграції культурних норм, творчої сутності науково-педагогічної і художньо-виконавської професії та континууму його професійного розвитку, а отже, висуває на перший план питання стійкої мотивації творчого ставлення викладача вищої школи до професії протягом професійного шляху й проблему забезпечення системою неперервної педагогічної освіти його особистісно орієнтованого та продуктивно-перспективного супроводу.

Мета статті полягає у висвітленні основних теоретичних положень методики реалізації концепції педагогічного геному професійного розвитку викладача музичного мистецтва в педагогічній реальності вишу.

Запропоноване для висвітлення питання знаходиться в науковій площині проблеми інституціоналізації професійного розвитку викладача вищої школи, яка відбивається в багатьох сучасних дослідженнях, що презентує галузь теорії й методики професійної освіти. Питання неперервності педагогічної освіти, професійної орієнтації, адаптації педагогічних працівників висвітлено в монографічних працях Є. Барбіної, В. Лугового [1], О. Мороза, Є. Павлютенкова, Р. Хмелюк. Фундаментальні проблеми підвищення кваліфікації педагогічних працівників – у монографіях і публікаціях В. Бондаря, С. Крисюка, В. Маслова [2], О. Оношкіна, О. Тонконогої, П. Худоминського, Т. Шамової, Н. Бірюкової, В. Олійника, В. Семиченко, Л. Пуховської [3]; теоретико-методологічні основи післядипломної педагогічної освіти в Україні вивчали Н. Протасова (1998) [4], А. Кузьмінський (2002) [5], В. Олійник, Л. Даниленко (2005) [6]; теоретико-методологічні основи системного аналізу педагогічного процесу запропоновано В. Кушніром [7], теорія і методика підготовки магістрів музичного мистецтва в педагогічних університетах – О. Єременко [8].

Неперервна професійна освіта в контексті нашого дослідження постає складноорганізованою інституціональною та неінституціональною системою, але в обох варіантах це соціально-культурне процесуально-системне явище, що вже є ознакою її варіативних властивостей, які відбивають її зміст як певних інститутів професіогенезу педагога. Останні представлено в педагогічній реальності різноманітними освітніми установами, функціональне призначення яких зумовлене завданнями забезпечення професіоналізації людини як процесу, що триває все життя й забезпечується в різноманітних формах неперервної педагогічної освіти, що є соціальними інститутами забезпечення на конвенційному рівні соціокультурних умов виконання Закону України про вищу освіту.

Зміст і форми реалізації більшості розглянутих концепцій неперервної педагогічної освіти зумовлені парадигмою адаптивного знання, у якій педагог поставлений у межі руху загального культурного про-образу кваліфікації. Зміст інституціоналізованих форм забезпечення професійного розвитку, що пропонуються інститутами післядипломної педагогічної освіти, побудований таким чином, що викладач музичного мистецтва змушений постійно „наздоганяти” культурні норми. Така смислова установка суперечить нашому розумінню неперервної педагогічної освіти.

Цілісна неперервна педагогічна освіта викладача музичного мистецтва відбувається в еволюціонуючому бутті професійної реальності, якому властиві рухливі процеси діалогічної співдії всіх суб'єктів педагогічної реальності із собою, світом, мистецтвом і одне з одним. Неперервну педагогічну освіту викладача музичного мистецтва і розглядали як методологічний принцип, умову й процес усебічного розвитку особистості, поступового збагачення й постійного та безперервного оновлення професійно-педагогічної якості творчого потенціалу й самоорганізації індивідуального професійного ресурсу педагога-музиканта відповідно до соціальної об'єктивної та професійної суб'єктивної динаміки.

У вивченні проблеми професійного зростання викладача музичного мистецтва треба спиратись на постнекласичне розуміння неперервної педагогічної освіти як синергії різноманітних форм переробки інформації в особистісне педагогічне знання шляхом нелінійного полілогу суб'єкта і об'єкта, суб'єктів у взаємооновлювальній співдії (реінтеграції), що вимагає здатності одного створювати педагогічну інформацію, а іншого її сприймати і творчо інтерпретувати, спонукаючи іншого до самотворення.

Розглядаючи неперервну педагогічну освіту викладача музичного мистецтва ми сформулювали основні змістовні позиції трактування цього поняття як принципу і концепції, але важливим залишається розуміння її процесуального аспекту, у якому вона постає як новий спосіб освітньої діяльності, цільовою орієнтацією якого є процес цілісного розвитку особистості, її творчого потенціалу, зростання її здібностей упродовж життя в різних сферах життєдіяльності, зокрема й професійної.

Інваріантність системи неперервної педагогічної освіти й варіативність її структури зумовлені соціальним та культурним смислами, що виявляється у: соціальних моделях, мета яких визначена багаторівневою підготовкою, якій властива (за позиціями її прихильників) універсальність і позачасовість; у дидактичних моделях, мета яких зумовлена механічним вирішенням проблеми динаміки кваліфікацій (як-от: підвищення кваліфікації раз на 5 років, що винесено на законодавчому рівні); у професійних моделях, мета яких виходить з категорії „фахівець” та втілюється в різноманітних формах професійного

вдосконалення. Запропоновані інваріанти неперервної професійної освіти мають міцне теоретичне підґрунтя задля ефективного забезпечення професійного розвитку вчителя музичного мистецтва й особистісно орієнтованого продуктивно-перспективного супроводу цього процесу. Розроблені дидактичні засоби забезпечення професійного становлення вчителя мистецьких дисциплін є системними й доведеними як ефективні в забезпеченні питань професійної освіти майбутніх учителів музичного мистецтва, проте вони не придатні для вирішення проблеми континууму професійного розвитку викладача вищої школи, тому ми виокремили специфічний інваріант його неперервної професійної освіти – постдипломну освіту.

Культуровідповідне розуміння системи неперервної педагогічної освіти ВММ полягає в тому, що вона перестає бути багаторівневим процесом неперервної підготовки до професійної діяльності, адже в постнекласичній культурі класичні смисли освіти втрачаються, але вона набуває й нового – це смисл процесу творчості й самотворення. Ми вважаємо, що постнекласичне розуміння постдипломної освіти полягає у визнанні того, що вона позбувається універсальності й „позачасовості” та актуалізується освіта як обов’язковий елемент професійної діяльності, який визначає еволюціонуюче співбуття професії й суб’єкта її збереження й удосконалення. Постдипломна професійна освіта ВММ не замикається на традиційній ідеї підвищення кваліфікації в спосіб кількісного нарощування знань, умінь, навичок. Вона відтворює глибинний зв’язок з вищими смислами людино- й культуротворчості в музичному мистецтві, з формуванням педагога-митця, який має креативне мислення, розуміє інші смисли й смисли Іншого, що відкриває шляхи до мудрості та глибокої духовності, набуття педагогічного покликання. Таке розуміння системного наповнення постдипломної освіти вказує на проблему віднайдення гуманітарних технологій, у яких реалізовуватиметься професійне зростання як педагогічний геном професійного розвитку викладача музичного мистецтва.

У виборі технології впровадження концепції педагогічного геному професійного розвитку в педагогічну реальність вишу ми керувались визначальним положенням вітально-аксіологічного підходу (*Середа Н. А.*), про цінність феномену життя, адже особистісні якості й смисл життя набувається людиною в постійній взаємодії з власним життєвим світом, природним і соціальним середовищем, у яких визначальним принципом постає цінність життя як такого. Системним елементом життєвого світу людей, які реалізують суспільне призначення в професії викладач музичного мистецтва, є педагогічна реальність, у якій відбувається становлення й розвиток суб’єктів педагогічного процесу. Педагогічна реальність як творчість створює не тільки щось інше, а й себе саму. „Педагогічна реальність – це саме педагогічне життя... Педагогічна реальність існує незалежно від нашої присутності.

Зустріч учителя з педагогічною реальністю і є педагогічним досвідом” [7, с. 307 – 308].

Феномен педагогічної реальності викладача музичного мистецтва полягає в її безпосередньому усвідомленні, переживанні свого професійного буття, яким властива реінтеграція пізнання й живого емоційно-чуттєвого досвіду цілісного оновлення якості людини, митця й професіонала-педагога, музиканта-виконавця. До подібних надскладних коеволюційних процесів застосування формалізованих лінійних процедур програмування методик „формування” окремих якостей викладача вищої школи стає недоцільним, адже заздалегідь приречене на раціоналізацію феноменів, що в контексті проблеми дослідження є апріорі неможливим. У такому розумінні для пошуку педагогічного засобу втілення концепції педагогічного геному в педагогічну реальність викладача музичного мистецтва ми виходили з такої думки М. Кузнецової: „Самоорганізаційні процеси наділяються творчим і конструктивним характером, а це означає, що пряме планування й обдумані нововведення придатні лише для простих систем, у складних можна лише зберігати й підтримувати порядок, усвідомлюючи його спонтанність, визнаючи позитивним і конструктивним автопоезис системи” [9, с. 55]. У той же час світ сенсів професійного зростання потребує смислоутворення, що знаходиться в матеріалі, який „постачає” педагогічна реальність і музика, як різновид інтонаційних практик, як культурний феномен і як вид мистецтва. Тобто йдеться про необхідність розгляду ціліснооновлювальних освітніх можливостей педагогічної реальності музичного мистецтва, яка постає частиною життєвого світу не лише студентів, але й викладача музичного мистецтва.

До означеної мети може наблизити проектно-створювальна технологія, у якій знання не є самоціллю навчання, а стають засобом професійного зростання викладача музичного мистецтва. У контексті нашого дослідження він (*засіб* – С. Н.) набуває власної специфіки, адже йдеться про індивідуальний проект професійного зростання, як „наскрізний освітній сюжет”, створений самим його суб’єктом, а тому його наповнення не може бути представленим як готове знання, а вимагає забезпечення умовами для цілісного сприйняття й усвідомлення реального світу професії.

Проект професійного зростання представлений нами як феномен реінтеграції знань, які вилучаються з предметного світу професійної діяльності й особистісних новоутворень, які формують досвід самоорганізації творчого потенціалу, саморефлексії й професійної ментальності, що зумовлює пошук відповідного педагогічного інструментарію для його реалізації. Постає питання віднайдення **таких** педагогічних технологій і форм, які будуть забезпечувати **цілісне** сприйняття навколишнього світу з його **закономірностями**. **взаємозв’язками** й перспективами втілення поліпарадигмальних **сміслів** змісту постдипломної професійної освіти, утворювати **людино-** й

культуротворчий простір професійного зростання викладача музичного мистецтва, у якому інформація постає не характеристикою знання, що повідомляється, а співвідношенням між повідомленням та його споживачами. Робота над цим індивідуальним освітнім сюжетом відбувається як проектування, моделювання, конструювання й експертиза, продуктом чого стає створення й реалізація власного освітнього проекту, як прийому формування засобів професійного зростання в безпосередньому процесі трудової діяльності.

У подальшій логіці ми використаємо положення про те, що активний вплив на характер мотивації особистісно-професійного розвитку має безпосередня взаємодія з навколишнім освітнім середовищем у конкретних ситуаціях освітньої діяльності. Мотивація особистісно-професійного розвитку визначається виявом потреби в досягненні вершин особистісно-професійного зростання, ці мотиви безпосередньо присутні в конкретній ситуації як результат взаємодії. Один з фундаторів методологічних питань акмеології Г. Михайлов наголошує на тому, що її специфіка полягає в комплексному підході до об'єктів вивчення, який не лише націлений на єдність наук, знань про людину, але й виявлення єдності та способів зв'язку її онтологічно різних якостей. „Найскладніше в акмеологічному комплексі полягає в тому, що дослідженням, діагностикою виявляється відправний етап розвитку особистості. операційно-практичною ланкою якого є реальні оптимальні зміни. Важливим компонентом розвитку особистості є акмеологічна підтримка” [10, с. 61].

Орієнтуючись на конструктивні положення наведених концепції у дослідженні методики впровадження концепції педагогічного геному професійного розвитку в систему неперервної педагогічної освіти, ми розробили гуманітарну педагогічну технологію креативно-акмеологічного супроводу професійного розвитку викладача музичного мистецтва в постдипломній освіті. Мета креативно-акмеологічного супроводу полягає в інформаційному й особистісному забезпеченні реалізації мотивації формування індивідуально-професійного ресурсу. Мета-завдання змісту креативно-акмеологічного супроводу полягає в забезпеченні професійно-педагогічної якості освітнього середовища професійного розвитку викладача музичного мистецтва, що виявляється в людино- й культуротворчій продуктивності в єдиному контексті праці, здорового способу життя й гармонії з навколишнім середовищем, що визначає оптимальність його професійного зростання. У цьому розумінні креативно-акмеологічний супровід має забезпечити такий зміст освітнього середовища, що буде постійно оновлювати професійно-педагогічну якість усієї інформації, яка функціонує в ньому в режимі зворотного зв'язку з індивідуальною траєкторією постдипломної професійної освіти викладача музичного мистецтва.

Креативно-акмеологічний супровід становить специфічну творчо-еволюційну андрагогічну гуманітарну технологію, яка відрізняється від

педагогічної тим, що це система заходів, у якій реалізація заздалегідь запланованого результату не можлива, адже він є для кожного викладача індивідуальним, проте, коректуватись він може за вимогою професійно-педагогічної якості інформації, що цілеспрямовано втілюється в гуманітарному, праксеологічному, трансфесійному компонентах та адекватних їх призначенню формах.

Креативно-акмеологічний супровід постдипломної освіти викладача музичного мистецтва становить цілісний і безперервний процес сприяння самоорганізації індивідуально-професійного ресурсу як засобу професійного зростання. Він здійснюється в межах квазіпрофесійної діяльності магістрантів і аспірантів та цілісної професійної діяльності викладачів в інтересах оптимізації відносин неперервності в системі людина – професія й безпосереднього життя суб'єктів педагогічної реальності для максимальної реалізації їхнього творчого потенціалу, досягнення найвищих результатів продуктивності професійного зростання, підтримки гармонійного внутрішнього стану. Така цілісна творчо-педагогічна стратегія відповідає основним вимогам „креативно-акмеологічного підходу” (Сегеда Н. А.) до забезпечення професійного розвитку в системі неперервної педагогічної освіти.

В організаційному плані креативно-акмеологічний супровід професійного зростання відбиває стратегію, тактику й технологію здійснення комплексу діагностичних, психологічних і організаційних заходів, які забезпечують професійний розвиток шляхом оптимізації постдипломної освіти викладача музичного мистецтва. У визначенні змісту і форм реалізації креативно-акмеологічного супроводу ми відштовхувались від пропозиції В. Олійника, В. Семиченко, Л. Пуховської, Л. Даниленко про те, що „важливим постає завдання створення абсолютно нових програм для навчання дорослих, які б складались із: програми особистісного розвитку, яка включає розвиток самоповаги та впевненості в собі; програми необхідних життєвих навичок, що потребує творчий підхід для розв'язання проблем самоуправління; програм „навчання тому, як треба вчитися” і „навчання тому, як треба думати”, щоб навчання могло тривати усе життя і приносити радість; „змістовної” програми навчання, що складається з інтегрованих тем (дисциплін, курсів)” [3, с. 21].

Таким чином, розглянуті дидактичні орієнтири креативно-акмеологічного супроводу професійного розвитку викладача музичного мистецтва окреслюють таку гуманітарну творчо-продуктивну типологію соціального конструювання нового освітнього середовища багатоцентрової системи, яка забезпечує висококласну й варіативну освіту шляхом варіативності соціально-психологічних і освітніх програм підтримки освітніх запитів викладачів музичного мистецтва, форми реалізації яких не контролюються освітніми центрами, а відбуваються за принципами недирективного управління та колегіального рішення

суб'єктів педагогічної реальності вищого навчального закладу мистецького спрямування.

Подальші перспективи вивчення закладено у віднайденні специфічних для музично-педагогічної галузі форм і методів креативно-акмеологічного супроводу, що корегуватиметься поліпарадигмальними смислами реінтеграції особистісних і культурних смислів творчого взаємооновлення особистості викладача музичного мистецтва та інституту цієї професії.

#### Література

1. **Луговий В. І.** Педагогічна освіта в Україні: структура, функціонування, тенденції розвитку / В. І. Луговий ; за заг. ред. акад. О. Г. Мороза. – К. : МАУП, 1994. – 196 с.
2. **Маслов В. И.** Непрерывное образование : подходы к сущности / В. И. Маслов, Н. Н. Зволинская, В. М. Корнилов // Тр. ученых ГЦОЛИФКа : 75 лет : ежегодник. – М., 1993. – С. 102 – 117.
3. **Наукові зсади розроблення прогностичної моделі розвитку післядипломної освіти в Україні** / В. Олійник, В. Семиченко, Л. Пуховська, Л. Даниленко // Післядипломна освіта в Україні – 2007. – черв. – С. 18 – 23.
4. **Протасова Н. Г.** Післядипломна освіта педагогів: зміст, структура, тенденції розвитку / Н. Г. Протасова. – К., 1998. – 176 с.
5. **Кузьмінський А. І.** Післядипломна педагогічна освіта: теорія і практика / А. І. Кузьмінський. – Черкаси : Вид. від. ЧДУ, 2002. – 290 с.
6. **Післядипломна педагогічна освіта Україна: сучасність і перспективи розвитку** : наук.-метод. посіб. / за заг. ред. В. В. Олійника, Л. І. Даниленко. – К. : Міленіум, 2005. – 230 с.
7. **Кушнір В. А.** Теоретико-методологічні основи системного аналізу педагогічного процесу : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04 / Кушнір Василь Андрійович. – К., 2003. – 453 с.
8. **Єременко О. В.** Підготовка магістрів музичного мистецтва: теорія і методика навчання : монографія / О. В. Єременко. – К. : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2009 – 434 с.
9. **Кузнецова М. А.** Социальные системы и процессы: методология исследования : учеб. пособие для студентов гуманитар. фак. / М. А. Кузнецова – Волгоград : Изд-во ВолГУ, 2004. – 96 с.
10. **Михайлов Г. С.** Принятие и реализация управленческих решений: акмеологическая концепция продуктивности : монография / Г. С. Михайлов. – М. : Нар. образование, 2003. – 325 с.

**Сегеда Н. А.** Дидактичні орієнтири креативно-акмеологічного супроводу професійного розвитку викладача музичного мистецтва

У статті розглянуто питання методики креативно-акмеологічного супроводу професійного розвитку викладача музичного мистецтва, її гуманітарна сутність, призначення, мета, парадигмальні засади, специфіка й основні компоненти.

**Ключові слова:** неперервна професійна освіта, постдипломна освіта, проектно-створююча технологія, педагогічна реальність,